

Origins of the Oral Torah Part III

The 13 Principles of Interpretation and the Challenge of the Reform Movement

I. The Challenge

1) Abraham Geiger, “The relationship of the natural meaning of Scripture to talmudic scriptural exegesis” (1841)

Words and letters were interpreted in the most arbitrary way, analogies were found in the most accidental and contingent similarities, which then justified the complete transference of legal consequences from one text to another. One literally set out to look for, and to some extent produce, anomalies and superfluities in the relevant passages, in order to connect them with interpretations to which they could not truly be related, even if there really were an anomaly present.

2) Samuel Holdheim, *Maamar ha-Ishut* (1860)

לפשוט אלה גם מן ההבדל שיש בין דרש לדרש. כי דרך אחת יש להקראים
בדרש משונה בטבעה ובאורחה מן דרך הרבנים. הרבנים יעמיקו על כונה הכחוצים
והקראים על כונה כחצם. הרבנים יחזרו לידע עינים, והקראים יבקשו דעה ורלון
מחנם. החוק הוא נגד עיני הרבנים, והמחוקק נגד עיני הקראים. הרבנים יפרשו
אח החורה בעזר הכללים שהם חולים לה, והקראים יפרשו אח החורה על פי החורה
עלמה דהיינו ע"פ הכללים אשר עליהם הונחו יסודותיה. הרבנים לא ישתמשו בדרשחם*

The Rabbis delve into the intent of the writings; the Karaites delve into the intent of their writer. The Rabbis struggle to know their substance; the Karaites seek the will and desire of their giver. The Rabbis are concerned with the law; the Karaites, with the legislator. The Rabbis interpret the Torah with the help of external principles, and the Karaites interpret the Torah through the Torah itself—with principles upon which [the Torah’s] fundamentals are based.

II. Three Rabbinic Solutions

3) R. Samson Raphael Hirsch, Commentary on the Torah, Exodus 21:2 (19th Century)

What a mass of laws and principles of jurisprudence must have already been said and fixed, considered, laid down and explained, before the Book of Law could reach these, or even speak of these, which, after all, are only quite exceptional cases. . . . [T]he “Book” is not the real source of the Jewish conception of Rights, if this source is the traditional law, which was entrusted to the living word to which this “book” is only to be an aid to memory and reference, when doubts arise; if as indeed is stated in the “book” itself, the total and complete law had been given over to the people in its complete form, and had been impressed upon them, and explained to them and

lived by them for full forty years, before Moses, just before his death, was to hand them this written book. . . . This book was to be given into the hands of those who were already well informed in the Law, simply as a means of retaining and of reviving ever afresh this knowledge which had been entrusted to their memories; and also to the teachers of the Law as a means of teaching to which the students can go for references to the traditional actual laws, so that the written sentences lying before them would make it easy for them to recall to their minds the knowledge they had received orally. . . . The Written Torah is to be to the Oral Torah in the relation of short notes on a full and extensive lecture on any scientific subject.

4) R. Meir Leibush b. Yechiel Michel Weiser (Malbim), Introduction to *Ha-Torah ve-Hamitzvah* (19th Century)

וכאשר שאלנו לדור ראשון ומזקנים נתבונן מה ענו על זאת, ראינו כי מלבם יוציאו מלים שהכתובים המובאים לראיה אל ההלכות הם רק ציונים ואסמכתות. אשר הציבו להם ציונים לעורר הזכרון, ועקרי ההלכות היו מקובלות בידם בעל פה. וזה רחוק מאד, כי ראינו שהם שואלים תמיד מנא לך ומשיבים מקרא פלוני, ומקשים והא קרא מבע"ל לכדתניא, ומתרצים ומקשים ומפלפלים, שלא יצויר שיקשו כן על דבר שהוא רק רמז וסימן לבד. וכשיש מחלוקת כ"א מביא ראיה לדעתו מן המקרא, ודוחה ראייתו של חברו, והגמ' מפלפל תמיד ביניהם בענין המקרא ומדקדק עד כחוט השערה, וסותר ובוגה ומכריע ביניהם מן המקרא. עד שמבואר שעיקר ראייתם הוא מן הכתוב, ששם נוטעו ההלכות גם שורשו, ולא באו כשורש מארץ ציה

And this is very unlikely, because we see that they always ask “how do you know this?” and answer “from this verse.” And they ask: “but this verse is needed as we learned in a braita,” and they answer and they ask and they go back and forth – it’s simply impossible that they would ask this about something that is only a hint and a sign. And when there is a dispute, each one brings a proof to his opinion from a verse, and disproves the proof of his friend, and the Talmud always goes back and forth between them regarding the verse, refining their positions to a hairsbreadth, and it destroys and builds and decides between them based on the verse. Until it’s clear that the main proof is from the verse, for there the halacha is planted and rooted, and it does not come like a root from a desolate land.

חז"ל . . . היה בידם כללים גדולים ויסודות קבועים בדרכי הדקדוק ויסודי הלשון וההגיון אשר רובם נעלמו ונסתרו מעין כל חכמי לבב הבאים אחריהם, וע"כ נעלמו דרכיהם ונתיבותיה לא נודעו. הראיתי ובררתי במופתים נאמנים כי הדרוש הוא הפשט הפשוט המוכרח והמוטבע בעומק הלשון וביסודי השפה העבריה. וכל התורה המסורה בע"פ הלא כתובה על ספר תורת אלקים מפורש

Chazal had great principles and established fundamentals in the ways of grammar, language, and logic that were mostly hidden from all wise people who came after them. Their ways were forgotten and their paths unknown. I have shown and clarified—wondrously and reliably—that the derash is the simple peshat that is evident and contained in the text and the fundamentals of the Hebrew language. Behold, the Oral Torah is written explicitly in God’s Torah.

5) R. Yitzchak Yaakov Reines (1839-1915), *Chotem Tokhnit*

כי ע"פ הכללים ההגיונים המקובלים שאבו חז"ל כל משפטי ההלכות ממעין הקדוש של תושב"כ . . . דע כי היסוד הראשי בכל תורה שבע"פ וביחוסה לתורה שבכתב ורוח החיה בכל אופניה הוא הידיעה להפשיט הכוחות הפנימיים.

ולמוד מלאכת ההפשטה בתכליתה היא, לעשות מן הפרטים כללים ... וזאת היא תכלית המידות שנמסרו למשה מסיני, כי הם ילמדו באיזה אופן נוציא המושגים הפנימיים ואיך לעשות מן הפרטים כללים

By way of logical, transmitted principles the Sages obtained all the halachic rules from the holy spring of the written Torah ... The cornerstone of the entire Oral Torah and its relationship to the written Torah is the ability to determine the inner sustaining forces [of a particular norm]. And the point of this method of extraction is to make principles from the particulars. ... The purpose of the hermeneutic principles transmitted to Moshe at Sinai is to instruct in the ways of deriving the internal ideas, and how to make principles from particulars.

III. The Power of Chiddush

6) Tosefta Sanhedrin 7:5

שבעה דברים דרש הילל הזקן לפני זקני פתירא קל וחומר וגזירה שוה וביניין אב וכתוב אחד ושני כתובין וכלל ופרט ופרט וכלל וכיוצא בו ממקום אחר ודבר הלמד מעניינו אילו שבע מידות דרש הילל הזקן לפני בני פתירא

Hillel the elder expounded seven hermeneutical principles before the elders of Peteira: (1) *kal vachomer*, (2) *gezeirah shavah*, (3) *binyan av*, (4) one verse and two verses, (5) general to specific and specific to general, (6) *kayotze bo bemakom acher* ("the same applies elsewhere"), (7) something learned from its context. These are the seven principles that Hillel expounded before the children of Peteira.

7) R. Naftali Zvi Yehuda Berlin (Netziv) (19th Century), *Ha-amek Davar*

Introduction

אשר עלינו להתבונן על 'מבע התורה', והן המה הקות התורה שנקראים בלשון חז"ל 'כללי התורה', והתורה הזוהרה ע"ז הרבה פעמים לעשות החקים כמבואר בפרשת בהר (ויקרא כה, יח) ובפרשת ראה (דברים יב, א) "ושמרת ועשית את החקים האלה", עיי"ש במקומו. וכמו שיש כללים להוציא הלכות לאור ע"פ שבע המדות שדרש הלל כדתניא בתוספתא סנהדרין פ"ז³¹, ואח"כ הוסיפו עליהן תנא דבי ר' ישמעאל ושנה י"ג מדות, וכל זה הוציאו מן ההלכות המקובלות שהיו בידם מכבר לדון במקום אחר שלא היתה הלכה ידועה, כך יש להוציא כללים בפירוש המקרא כמו ל"ב כללים של רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי באגדה שהוציא מדיוק המקראות, שמצא מקרא שא"א לפרש באופן אחר אלא ע"פ זה הכלל, ומזה אנו למדים במקום אחר לעמוד על פירוש המקרא שאינו מדויק כל כך, אם לא בפירוש דוחק, אבל אחר שעמדנו על אותו הכלל, נח לפרש ע"פ זה הכלל גם אותו המקרא. כך יש להוסיף ולבאר בכל דור אע"ג שלא נתפרש מקודם, וכל זה בכלל מצות עשה "לשמור ולעשות"³².

Just like there are methods to bring halachot to light based on Hillel's seven principles ... and after that the school of Rabbi Yishmael added to them and taught 13 principles ... so too one can uncover new principles for interpreting scripture like the 32 principles of Rabbi Eliezer the son of Rabbi Yosi Hagelili for Aggadah [non-halachic matters]. These [32] were uncovered from

careful study of verses that could not be explained other than by that [new] principle. ... So too one can add and clarify in every generation, even though it was not explained before. And all of this is included in the positive commandment to guard (*lishmor*) and make (*la-asot*).

Vayikra 25:18

שמכבר. כמו שהוסיף תנא דבי רבי
ישמעאל י"ג מדות, ומתחילה היו שבע
מדות שהביא הלל הזקן, כדתניא בתוספתא
דסנהדרין (ז,ה) ובכמה מקומות. ואחר תנא
דבי רבי ישמעאל נתוספו עוד כללים,
והוא על פי עיון מחדש בכל דור ודור¹⁵⁷.

Just like the beit midrash of R. Yishmael added to get to 13 *middot*—before there were 7 *middot* that Hillel the elder taught, as we learned in the Tosefta in Sanhedrin and several places. After that, the beit midrash of R. Yishmael added more principles, and this was through the ability to investigate anew present in each generation.

8) R. Moshe Feinstein (20th century), Introduction to *Igrot Moshe*

ידרוש תילין של הלכות. אבל לפ"מ שבארתי מדויק לשון כתרים שנמצא שהשי"ת עשה את
אותיות התורה למלכים היינו שיעשה תחכם וידמה מלתא למלתא ויפסוק הדין כפי הכנתו מעם
האותיות שבתורה, וכשיהיה מחלוקת יעשו כפי הבנת רוב חכמי התורה אף שאפשר שלא נתכוונו
להאמת ולא היה דעת הכ"ה כן, דהקב"ה נתן את התורה לישראל שיעשו כפי שיבינו את הכתוב
ואת המסור בע"פ בסיני לפי הכנתם ויותר לא יפרש ולא יכריע השי"ת כדיני התורה שלא
בשמים היא אלא הסכים מתחלה להכנת ופירוש חכמי התורה ונמצא שאותיות התורה הם
מלכים שעושין כפי מה ששמע מהתורה לחכמי התורה אף שאולי לא היה זה כהכנת השי"ת.

וזהו פירוש מי מעכב שמשא שאל למה עושה הקב"ה האותיות למלכים שיעשו כפי משמעות
החכמים בלשון הכתוב והמסור, דמי מעכב שתכתוב באופן שלא יהיה אפשר לפרש רק דרך אחד
ככוונתך האמתית ולמה נתת כח מלוכה להאותיות שימצא שלפעמים יעשו שלא ככוונתך. והשיב
הקב"ה משום שע"י זה ידרשו ר"ע וכל החכמים תילין של הלכות שהוא הנדלת תורה ממעט
הנכתב והנמסר ולכתוב הרבה כל דבר בפרט אין קץ שהתורה היא בלא קץ וגבול עיין בעירובין
דף כ"א.

But according to what I explained the language of “crowns” makes sense because we find that God made the letters of the Torah into kings—that is that the wise person compares one thing to another and decides the law according to his understanding of the meaning of the letters in the Torah. And when there is a dispute, they do according to the understanding of the majority of Torah scholars even though it's possible that they haven't arrived at the truth and it's not what the author of the Torah wanted. Because God gave the Torah to the Jewish people to do according to their understanding of what's written and transmitted orally at Sinai, and more than that God did not decide or explain the laws of the Torah, because it's not in heaven. Rather he agreed at the outset to the understanding and explanation of Torah Sages and we find that the

letters of the Torah are like kings because they do what the sages understand from the Torah even though it's possible that it was not God's intent.

And this is the explanation of [the phrase] "who is holding you back" [in Menachot]: Moshe asked why God made the letters into kings that they should do according to what the Sages understood what's written and transmitted to mean, because who was preventing God from writing the Torah so That it could only be explained in one way according to the true intention, and why did God give the power of rulership to the letters such that sometimes they would behave not according to God's intention? And God responded that this way Rabbi Akiva and all the Sages would expound upon the minutiae of the laws which would grow Torah from a very small amount that is written and transmitted and they would write a boundless amount, because the Torah has no end or boundary.